

Alleen
in partnerschap en huwelijk?
Alleen in de ouderdom?
Leven in de eenheid!

Je bent niet alleen –
GOD is met je

door Gabriële

Verlag DAS WORT GmbH

1e Nederlandse uitgave 2005
Uit het Duits vertaald met toestemming van de uitgever.

Originele Duitse titel: „Allein in Partnerschaft und Ehe? Allein im Alter? Leben in der Einheit! Du bist nicht allein – Gott ist mit Dir”

Voor alle vragen betreffende de betekenis van de inhoud is de Duitse originele uitgave doorslaggevend.

Gabriele Verlag Das Wort Verlag GmbH
Max-Braun Str. 2
97828 Marktheidenfeld
www.gabriele-verlag.com

ISBN 9-783892-02115

*„Mijn kind, wees edel en goed!
Richt je blik steeds naar binnen en vraag Mij,
de Heer en God, in alle dingen om raad.
Zie, overeenkomstig je bewustzijn
wil Ik je antwoord geven,
want Ik Ben alles in alles.
Besef dat”*

(Uit: Vaterworte, auch an Dich)

Voorwoord

Gabriële kent ons mensen, kent ons denken en leven en ook onze nood – en zij schouwt dieper. Zij ziet, hoe de mens gevangen zit in illusies en voorstellingen, in wensen en verlangen naar liefde, geluk en geborgenheid, die hem telkens weer in een impasse van teleurstelling brengen, van eenzaamheid en verbittering. Opdat we de weg vinden uit dit schier eindeloze dilemma, schreef zij dit boek.

Gabriële's zorgzame hart slaat echter niet alleen voor haar broeders en zusters, de mensen, maar ook voor de geschonden dieren, die juist in onze tijd onvoorstelbaar te lijden hebben. In het kader van de *Gabriële-Stichting* zet zij zich er onvermoeibaar voor in, dat dieren levensruimte geboden wordt, waarin ze zonder angst en overeenkomstig hun aard in vrede kunnen leven.

Omdat de activiteiten van de *Gabriële-Stichting* voor natuur en dieren nu eenmaal verbonden zijn met aanzienlijke financiële uitgaven, wordt een gedeelte van de inkomsten uit de verkoop van dit boek daarvoor besteed.

Verlag DAS WORT

*Het verlangen van alle mensen
naar liefde, geluk en geborgenheid*

In het onzevader bidden de christenen: „Onze Vader, die in de hemel is, Jouw naam worde geheiligd, Jouw rijk kome en Jouw wil geschiede.” We bidden dus tot onze eeuwige Vader. Al aanbidden mensen van andere culturen God, de Eeuwige, met andere namen als „Jehova”, „Allah” of „grote Algeest”, is toch altijd die Ene bedoeld, de Eeuwige. Alle mensen, die bidden, mogen de Eeuwige met „Jij” aanspreken. Waarom? Omdat alle mensen kinderen zijn van de Al-Ene, zonen en dochters van de eeuwige Vader. Mensen uit alle culturen zijn in de Eeuwige verenigd als een grote mensenfamilie en zodoende onder elkaar broeders en zusters. In dit bewustzijn, dat alle mensen een Vader hebben, God de Vader, en zodoende geestelijke broeders en zusters zijn, veroorloof ik mij, de lezers van dit boek met jij aan te spreken: je bent niet alleen – God is met je.

Veel mensen, zeer velen – om niet te zeggen: allen – zijn direct of indirect op zoek naar liefde, geluk, geborgenheid en een tehuis. Velen zoeken hun hele leven lang en stellen op zijn laatst in de ouderdom vast, dat zij de liefde, het geluk, het tehuis en de geborgenheid niet hebben gevonden. Dat maakt zo menig mens verdrietig en vaak ongelukkig. Juist de oudere mens voelt zich eenzaam

en blootgesteld aan een zeer onrustige en onzekere tijd. De levenservaring van vele jaren heeft hem getoond: nergens in deze wereld is zekerheid, duurzame liefde en blijvend geluk.

Waar men ook heengaat, om liefde en geluk te vinden, overal ontmoet men mensen, die ook op zoek zijn naar geluk. En telkens weer treft men ook hoopvolle en bedrijvige mensen, die met veel trucs en de nodige middelen proberen het geluk af te dwingen.

Uit alle tijdperken kan men nu nog sporen van mensen ontdekken, die (voor zichzelf) liefde, geluk, goederen en een tehuis wilden veroveren. Bijv. getuigen veel oude ruïnes, kastelen, kerken en kathedralen van mensen, die van mening waren, door wreedheid, bedrog, intriges, oorlog, moord en veroveringen tot bezit en rijkdom te komen en daarop hun geluk te kunnen bouwen.

In alle culturen en te allen tijde wilden mensen dus op veel verschillende manieren liefde en geluk aantrekken. Soms lukte het de een of de ander een beetje welvaart en geluk te pakken te krijgen. Vroeg of laat is echter hen allen deze kortstondige hoogtevluucht mislukt. Op zijn laatst op het doodsbed had ook hun laatste hemd geen zakken. En omdat door de jacht naar geluk de aardse dagen snel voorbijgeraasd waren, kon in hun ziel vaak ook geen innerlijke rijkdom en zodoende geen sprankje waar geluk mee naar de andere kant genomen worden.

Vanaf hier zal ik nu deze feiten diverse keren vanuit verschillende facetten belichten. Waarom? Om de lezer zo de gelegenheid te geven, zichzelf in het ene of andere aspect te herkennen, duidelijkheid over zichzelf te krijgen en daaruit zijn conclusies te kunnen trekken. Dat zal hem ook helpen, zijn medemensen beter te begrijpen, die eveneens op de platgetreden paden van menselijke dwaling wandelen en daarbij de hoop niet opgeven.

Zo menige grijsaard, die in zijn jonge jaren op verovering uit was om zijn geluk te vinden, kijkt nu terug en ziet zijn verlangens en kortstondig vervulde wensen vergaan. Zou het deze bejaarde gelukt zijn, in zijn lange bewogen aardse leven, een druppel uit de bron van eeuwige wijsheid te putten, dan vermag hij in te zien, dat het zoeken en hopen in het uiterlijke niets dan verspilde tijd was.

Elke leeftijd stelt zich zijn levenswensen in beelden voor. Ook de beschouwende grijsaard, die op zijn leven terugkijkt, heeft zijn wens- en levensbeelden, waarin velerlei van „geluk vervulde” situaties, voorwerpen en beelden waren opgetekend. Nu moet hij vaststellen: geen mens kan op den duur de ander geven, wat deze zijn leven lang heeft gezocht.

Nu, in de ouderdom, onthult zich voor de grijsaard de vergankelijkheid van uiterlijke, materiële waarden. Vanuit dit perspectief bekijkt hij veel met andere ogen. Een oude, half vervallen kerk heeft eens indruk op hem gemaakt. Haar gebarsten muren spraken van vroegere pronk en praal. Het was, alsof de rotte muren nog samengehouden werden, bezield door de wens en de lijfspreuk van de kerkelijke bouwheer: „Rijk zijn is het enige geluk in de wereld.” Maar uiteindelijk was ook dit monument van kerkelijke waardigheid ingestort – rijp voor de sloop.

De beschouwende grijze man ziet duidelijk: zelfs de juist gerestaureerde kathedraal, een kerkelijk teken van waarde, rijk voorzien van veel kostbaarheden, die de wereld te bieden heeft zoals goud, edelstenen, waardevolle mozaïken en zo meer, kan de mens tenslotte niet geven, waarnaar zijn hart verlangt: liefde, geluk, een tehuis, geborgenheid en zekerheid.

„Waarom bezoeken nog steeds zoveel goedgelovigen de verschillende bedevaartsplaatsen en pelgrimsoorden?”, vraagt de oude man zich af. „Doen ze dat omdat ze menen, dat hen dat misschien dichterbij hun levensvervulling brengt of zelfs dichterbij God? Of in de vrome hoop, dat op deze ‚heilige plaats’ misschien een vonkje hemelse zaligheid, als bovenaards geluk, in hun hart zal vallen?” En hij geeft zichzelf het antwoord: „Ondanks relikwieën, wijwater, liederen, klokkengelui en kaarslicht, kunnen deze plaatsen de mens niet bieden, waarnaar hij verlangt.”

*Het innige samenzijn van man en vrouw –
Een blijvend geluk?*

Het kleine kind op de arm van de moeder – een symbool van geborgenheid. En toch: de moeder, die het kind aan haar hart drukt, kan het slechts voor korte tijd de liefkozing en het gevoel van warmte, geborgenheid en een tehuis geven. Later, als het volwassen wordt, een beroep geleerd heeft en zijn kost zelf verdient, denkt ook deze jonge mens eraan, een gezin te stichten en een „nest” te creëren. Met het volwassen worden neemt het daarvoor vage en diffuse verlangen – naar liefde, geluk, geborgenheid en een plaats, waar men thuishoort, waar men kan blijven en zich thuis kan voelen – nu concrete vorm en gestalte aan. Het innige samenzijn tekent zich af als het doel van de wensen.

De wensvoorstellingen zenden, het zoekende oog laat zijn blik dwalen, de hoop, de verwachting roept naar een echo.

Plotseling, het lijkt op een verlichting – je ziet haar of je ziet hem, en het is alsof je „aangekomen” bent: je bent verliefd geworden. Jij, de vrouw, denkt nu, dat de man, die jou in zijn armen houdt en die jouw hart behoort, je zekerheid en geborgenheid geeft, dat, waar je op gehoopt en wat je gewenst hebt. Jij schenkt hem daarvoor de bloesem van je jeugd. Samen creëren jullie het nest, dat voor jullie een tehuis is. Nu zijn jullie twee mensen „in liefde verenigd”. – Voor hoe lang?

De liefde, die begon met sterke hartkloppingen, duurt slechts een beperkte tijd. Zijn de twee lichamen door de „liefde” uitgeput, dan ontstaat er meestal ontevredenheid en geleidelijk aan een bepaalde leegte. De zalige roes van de „liefde” is verdwenen en daarmee de illusie en de zoete droom, het te hebben gevonden. Nu, deze keer was het helaas een vergissing – de verkeerde partner. Dit „inzicht” koelt het gemoed af, en de golf van ontzuivering spoelt de oude positie naar de oppervlakte – dus opnieuw op zoek naar liefde, geluk, geborgenheid en zekerheid, echter rijker aan ervaringen en teleurstellingen dan de vorige keer.

Weer begint het zoeken. De weg leidt naar bekenden en vrienden, naar collega's. Hij leidt via het alledaagse contact naar een avontuurtje in het weekend, en naar de vakantie. Waar is de grote liefde? Men kijkt om zich heen, want men voelt zich alleen en ondanks alles stoten de complimenten van de voorbijkomende aanbiedingen af. En wekt een ontmoeting voor even de hoop, nu toch aangekomen te zijn – bij nader inzien ontpopt dit plotseling opkomende gevoel zich als nostalgie, want men herinnert zich: zo is het al een keer begonnen; zo ongeveer heb ik het al eens beleefd. De teleurstelling van toen, die een ervaring werd, zendt haar signalen: „Wat ik hier zie en beleef, heb ik al achter de rug. Het is misleiding.”

Ondanks de toename aan ervaring gaat het zoeken verder. Geïrriteerd en gefrustreerd over elke ontmoeting tot nu toe, omdat ze het verleden oproept – verbindingen, die bindingen werden, die niet draagkrachtig waren, banden, die ooit weer braken -, blijft er toch nog een sprankje hoop, er kon toch een hij of zij komen, die het leven rijker maakt. De hoop, dat op een dag het duurzaam onbezorgde gemeenschappelijke geluk met een partner zou moeten beginnen, is een van de hardnekkigste waanvoorstellingen überhaupt, die veel teleurstellingen kan trotseren.

Net dreigt de frustratie het levensgevoel blijvend te overschaduwen – of er kruist weer een speciaal type je levenspad, die met het eigen wensbeeld in enkele kenmerken overeenkomt. Deze keer heel iets bijzonders!

Eindelijk iemand, die heel anders is dan de anderen! Hij heeft die bepaalde trekken, die vleien, die zachtheid en liefde aanduiden. „Deze vrouw” - zo denkt de zoekende – „is lieflijk, charmant, met liefdevolle karaktertrekken, gezellig en zij komt het dichtst bij mijn denken en wensen.” De vrouw, die zoekt, denkt: „Deze man is een mannelijk type, zijn gezichtstrekken zijn gelijkmatig, zijn glimlach is innemend en zijn beroep veelbelovend, dat zou de duurzame liefde kunnen zijn.”

Wederom moet een blaadje van een magriet helpen de vraag te beantwoorden: „Houdt zij van mij?” / „Houdt hij van mij?” Het laatste witte blaadje, dat overblijft, signaleert: hij/zij houdt van mij!

Nu komen de harten tezamen. „Liefde” op het eerste of tweede gezicht. Deze keer is hij of zij beslist de juiste! De man, de vrouw voor het leven. Of het op het eerste of tweede gezicht was, speelt nu geen rol meer. Men is vastbesloten: „Wij horen bij elkaar!”

Alleen al de motivatie, hoe en waarom men elkaar heeft leren kennen, zou uitdrukkingvol kunnen zijn, vooral, als men zich zijn eigen wensen bewust maakt en die wezenlijke kenmerken van de ander, waar men op „valt”.

Wat kan doorslaggevend zijn voor zo'n gemoedsopwelling? Is hoofdzakelijk het verstand ingeschakeld? Dikteert mijn verstand de indeling in het scala van waarden van de aangebedene? – Is het een „aangelegenheid van het hart”, meestal verliefdheid genoemd? Of is het misschien een verdrongen sexualiteit, die op grond van ontbrekende mogelijkheden tot gevoelsdwaasheid leidt? – Of ijdelheid? Wil ik mij met de ander opwaarderen, mij met hem sieren, door hem met „liefdevolle” bindmiddelen aan mij te binden? – Of laat ik zelfs toe, dat de partner door mij leeft? In dit geval zou men kunnen vragen: waarmee moet de partner mij voor mijn onderwerping „betalen”? – Of is de gemakzucht uitslaggevend? Moet de een voor de ander van nut zijn? – Of is er al een paniekerige angst in het spel om achter het net te vissen? – Wat men bij een nauwkeurige beschouwing toch allemaal kan vinden, wat men met het woord „liefde” in verbinding brengt!

Om het even, wat de inhoud ook laat zien, vaak komt het inzicht te laat, wat de vele echtscheidingen in onze wereld bewijzen. Bij deze slijtage van het huwelijk is de rouw een vast bestanddeel, want meestal is een van beiden de dupe.

De vele componenten, die de een voor de ander geheim houdt, leiden zelfs vaak naar het trouwaltaar, om daar eeuwige trouw te zweren. In de kerk voor de priester en voor het altaar leggen beiden de eed af van hun liefde: „totdat de dood ons scheidt”. Uiterlijk demonstreren twee ringen de gelofte.

Hoelang houdt het „heilige” verbond van het huwelijk? Weken? Maanden? Of jaren? De eerste ruzie heeft eventueel nog de verzoening in zich, die in bed haar neerslag vindt, tot de ruzies toenemen en heftiger worden, waarbij ieder op zijn recht staat – op het „recht”, dat zijn wensvoorstellingen worden vervuld. Dan duurt het meestal niet lang meer of het recht verdwijnt niet meer in bed; men blijft elkaar vijandig gezind. Valse hoop, geschonden vertrouwen – een puinhoop. De ander heeft mij het geluk nu eenmaal niet willen geven. Het grote verschil tussen een droom, schijn en illusie aan de ene kant en werkelijkheid aan de andere kant, heeft de eed, het huwelijksverbond voor het trouwaltaar overwonnen.

De tevoorschijn gekomen disharmonie en onenigheden escaleren tot afschuw. Mettertijd worden de spanningen tussen de echtelieden onverdraaglijk. Een verzoening is allang niet meer mogelijk. Er is teveel gebeurd, teveel heeft de een de ander naar het hoofd geworpen. De wederzijdse achting is allang verdwenen. De een heeft de ander zo vernederd, dat – daar zijn beiden van overtuigd – ze niet meer samen kunnen blijven.

Dus gaat men ondanks gemeenschappelijke woning gescheiden wegen. Of men leeft apart. Of men laat zich scheiden.

Doch uit de oude wortel „verlangen” ontkiemt al snel een nieuwe spruit. Weer begint het oude spel. Weer laat men zijn blik dwalen om naar de „grote liefde” te zoeken. Tot die in zicht is, geeft een vluchtige „liefde” als troost en ontspanning genoegdoening. Of men ontlaadt zich aan het „hart” van de volgende „liefde”, of men gaat meteen naar de scheidingsrechter, die vaak als zodanig op moet treden, als het gaat om de verdeling van het kapitaal, wat betekent: geen liefde om elke prijs.

Het zoeken gaat verder. Waar is „hij”? Waar is „zij”? Waar is die unieke ster, die mijn wensen vervult?

Hand op het hart, lieve lezer, zijn niet alle mensen – de een meer, de ander minder – op zoek naar liefde, geluk en geborgenheid? Ergens, meestal bij een mens, wil men zich geborgen voelen. Men wil aangenomen en „aangekomen” zijn; men verbindt de liefde tot elkaar met het gevoel van een tehuis.

Als iemand over liefde, geluk en geborgenheid hoort, betreft hij deze verbindende aspecten automatisch op mensen; de man meestal op de vrouw en de vrouw gewoonlijk op de man. Men denkt, dat de trouw het nest bevat, gesymboliseerd door het samenzijn in huis, in de kamer. Laten we slechts aan de bekende oude spreuk denken: zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens.

Velen zijn van mening, dat het tot de menselijke natuur behoort, dat „de mens niet alleen” zou moeten zijn. Daarom streven velen naar een partnerschap of een nauwe vriendschap of de wens bestaat een gezin te stichten.

Menig lezer mag opperen, dat er toch ook „goede huwelijken” zijn. Er zijn er maar weinig, heel weinig, waarom? Omdat hier op aarde nu eenmaal bijna altijd „liefde” op een persoon en het persoonlijke betrekking heeft. De uitwisseling vindt plaats van mens tot mens. Het is niet de ontmoeting in God.

Het huwelijk, zoals God het wil, is de verbinding in een diepgaand samenzijn. De huwelijkspartners vinden elkaar in God. Beiden zijn het in hun hart met elkaar eens en zijn telkens in hun innerlijk bij God, de liefde en de eenheid, aangekomen. Deze diepe Godverbondenheid uit zich dan ook in hun gemeenschappelijke leven in huwelijk en gezin, zij ondersteunen elkaar bij de dagelijkse vervulling van hun opgaven voor de naaste, voor het algemeen welzijn, wat betekent: welzijn voor allen in gedachten, woorden en in het door God gewilde handelen.

Geen zoektocht naar geluk, liefde en geborgenheid bij singles en bij machtmensen?

Hoe ziet het eruit bij de „singles”, die er tegenwoordig prat op gaan, dat zij „zonder aanhang” kunnen leven. Slechts sporadisch praktizeert iemand in communicatieve ascese afgestompt, duf, slechtgehumeurd en egoïstisch voor zich heen – hij wil toch een echte single zijn!

Wie de sporen van menig andere single volgt en hen vraagt, of ze werkelijk alleen zijn, zonder een nauwere vriendschap, stelt men telkens opnieuw vast, dat velen slechts egoïstische „eenpitters” zijn, die zonder binding en verantwoording ten opzichte van anderen, naar believen – ongedwongen, daarvoor echter soms onbeheerst, zonder zich door al te grote gewetensbezwaren te laten belemmeren – ten volle genieten van wat anderen officieel in huwelijk, partnerschap of nauwe vriendschap officieel hebben gemaakt. Zo menige single is van mening, alles luchtig te kunnen nemen, met hem of haar, die hij toevallig tegen het lijf loopt. Zo kan men uiteindelijk zeggen, dat vele singles eveneens op zoek zijn naar liefde, geluk en geborgenheid, ook, als ze menen, de „liefde” niet zo serieus te hoeven nemen.

Goed bekeken zijn toch alle mensen op zoek! Helaas weten de meesten niet, wat zij werkelijk zoeken.

Menigeen zal nu bezwaar maken tegen de algemene geldigheid van de uitspraak, eigenlijk zoekt de mens naar liefde, geluk en geborgenheid, naar menselijke warmte, die ook als „relatie” kan worden betiteld, met de verklaring: „niet iedereen zoekt naar ‚liefde’. Velen zijn machtswellustig: zij willen macht, geld en aanzien. Voor hen zijn liefde, geluk en geborgenheid secundair. Primair is de ego-trip.” Bij nader inzien stelt men echter vast, dat zulke strevers zelden alleen zijn. Zij hebben hun „aanhangsel”, hun wisselende relaties, die men heimelijk bezoekt, om te genieten en uit te leven waarnaar het lichaam verlangt, de lichamelijke „liefde”. Zulke wisselende verhoudingen, die

men ook als „afwisseling” ziet, blijven vaak geheim, tenzij de lichamelijke prikkels „grote interesse” vinden, zodat men de „relatie” dan legaliseert.

Men trouwt niet altijd alleen voor de burgerlijke stand, mogelijk ook voor een priester, die, zoals gezegd, de eed, de gelofte, van het bruidspaar verlangt, trouw te blijven tot de dood hen scheidt. Het priesterlijke gezag voltrekt dit ritueel, ofschoon het vaak al bekend is, dat beiden al een uitgewerkt en rechtsgeldig „huwelijkscontract” in de zak hebben, voor het geval, dat het tot een scheiding zou komen „voordat de dood hen scheidt”. Bij zulke contractuele huwelijken gaat het scheiden „voordat de dood hen scheidt” een stuk eenvoudiger. Men heeft zich reeds vóór het huwelijk met de scheiding en de verdeling van de goederen bezig gehouden.

In elk geval gaat het leven verder zoals voorheen. Of een nieuwe vlam heeft zich reeds lang in het „hart” van de gescheidene ontvlamt, wat o.a. tot de scheiding leidde, of de zoektocht gaat verder – ook als zo menig een van mening is, dat zijn ware partner slechts macht, geld en aanzien zou zijn. Allen echter, die zo hard roepen, dat hun „partnerschap” uit macht, geld en aanzien zou bestaan, hebben toch in hun bagage – vaak niet toegegeven – de wens naar liefde, geluk en geborgenheid, ongeacht hun bewering, dat hun toonbeeld van geluk slechts op materieel gebied ligt.

Met het woord „bagage” wil ik op het feit wijzen, dat ieder van ons een wandelaar is, die slechts voor een bepaalde tijd op aarde is, want geen mens komt er omheen zich ooit neer te vlijen, om zijn wandelkleed, het lichaam, af te leggen. Of hij daarmee dan ook zijn bagage aflegt, staat letterlijk geschreven op de andere kant van het leven, op die zijde, die de mens niet ziet, maar zou kunnen doorgronden, voor zover hij zijn aardse leven, zijn voelen, gewaarworden, denken, spreken en handelen, gewetensvol onderzoekt, om over de inhoud duidelijkheid te krijgen. Wie dat niet doet, kent zichzelf niet, ook niet na de dood, wanneer de ziel de kosmos ingaat naar fijnstoffelijke gebieden, naar die planeten, die de ziel aantrekt, omdat hij de ingaven van de vroegere mens heeft opgeslagen, die nu het fijnstoffelijke lichaam meebrengt. Want het kosmische principe, dat ook op aarde onder ons mensen geldt, luidt: het gelijke trekt het gelijke aan.

Het zoeken naar liefde, geluk, geborgenheid, een tehuis en zekerheid, duurt bij de meeste mensen het hele aardse leven lang. Ondanks veel ontmoetingen, „relaties” en verhoudingen, ondanks enkele huwelijken moet zo menig een op zijn laatst in de ouderdom toegeven: ik ben niet aangekomen; ik ben alleen of zelfs eenzaam.

*De onrust van het hart –
Op zoek naar de zin en het doel
van het aardse leven*

Beste lezer, is het niet zo of ongeveer zo? Onrustig is ons hart; het is onderweg, op zoek. Juist in het midden van ons leven stelt zo menig een de vraag: moet dat mijn hele leven zo verdergaan, steeds weer dat zoeken naar liefde, geluk en geborgenheid?

Velen denken, dat familie, huisgezin en vaderland zekerheden zijn, die het gemoed tot rust laten komen. Meent de een of de ander dit te hebben gevonden en prijst zich daar gelukkig om, dan komt toch ooit in het gemoed van de mens de zorg en de angst omhoog, dat hetgeen voor hem zekerheid betekent, eventueel niet duurzaam zal zijn. Juist die mensen stellen zulke en soortgelijke vragen, die naar hogere waarden en idealen streven. Waarom? Omdat hun ziel al min of meer ontwaakt is en zij als mens signaliseren: al het aards-menselijke is vergankelijk; vind het ware leven, de zekerheid, het tehuis in jezelf!

Op zoek naar de zin en het doel van zijn aardse leven komen bij velen ook gedachten zoals: is dat het leven, dat de mens op het laatste weggedeelte van zijn aardse wandeling oud, verbitterd en

nog steeds rusteloos terugkijkt op zijn verleden, om op het einde van zijn dagen tenslotte te moeten zeggen: was dat alles? Ik heb gewerkt en naar vrede, zekerheid en geborgenheid gezocht. Wat hou ik nu in mijn handen?

Zolang het hart van de mens zich aan mensen bindt, vindt de gebondene geen rust. Menigeen begint zijn aardse leven onder de loep te nemen met de vraag: waarom de dagen, waarom de nachten? Waarom is plotseling een dag de laatste dag? – Hij denkt verder na over zijn rusteloze en grotendeels vruchteloze vroegere dagen: was het het vele werk, dat mij belastte en bezwaarde? Nee, het vele werk was het zeker niet, wat mij innerlijk telkens weer bedrukte en mij niet tot rust liet komen. – De mens begint dieper te vorsen: waren het de anderen, die ik de schuld gaf voor mijn problemen, zorgen en angsten? Waren altijd de anderen schuld, als mij iets mislukte? Of zijn het veeleer de vele nutteloze gedachten geweest, die de vrede in mijzelf in de weg stonden? Het geweten roert zich en de denkende stelt zichzelf de vraag: was het werkelijk altijd de ander, die mijn onrustige aardse schip het zo wilde water met klippen instuurde? Of was ik niet zelf de stuurman, en eventueel ook de kapitein van mijn schip? Wat was er verkeerd aan mijn denken en leven, aan mijn gedrag of zelfs aan mijn basishouding, dat er telkens zoveel verkeerd ging?

Met veel vragen aan zichzelf, die men zichzelf – met behulp van zijn geweten – eerlijk beantwoordt, komt men wellicht dicht bij de waarheid. En zo begrijpt de vragende nu: „Het schijnt mij, dat het zo is: alleen ikzelf was en ben verantwoordelijk voor mijn denken en leven. En dientengevolge heb ik mij met schuld belast en ben bovendien medeverantwoordelijk voor al diegenen, die ik zoveel jaren de schuld gaf voor mijn miserie, in plaats van mijzelf te erkennen en mijn aandeel te bereinigen. – En wat”, denkt de nu naar duidelijkheid en inzicht strevende verder, „komt daaruit voort? Als dat zo is, wat staat mij dan aan het einde van mijn aardse reis te wachten? Als er een leven na dit leven bestaat, wat breng ik dan naar de andere kant mee, als mijn ziel mijn lichaam verlaat?”

De vragen gaan dieper: „Heb ik mij überhaupt al met mijn ziel vertrouwd gemaakt of is zij vreemd voor mij? Als er een leven na dit leven is, dan stelt zich de vraag, of ik mijzelf gevonden heb op mijn aardse reis. – En als er een eeuwig leven na dit leven bestaat, waar zijn dan mijn eeuwige wortels? Bestaat er een leven na dit leven”, zo denkt de zoekende verder, „dan zou eigenlijk moeten gelden: waarachtig leven betekent leven zonder angst.”

Wie over de vele nutteloze en onbelangrijke dingen in het dagelijks leven nadenkt, wie inziet, dat veel van hetgeen hem bezighoudt, hem aangrijpt en gevangen neemt, slechts berust op egoïsme, komt steeds dicht bij de waarheid.

„Eigenlijk”, zo meent de waarheidszoekende, „ligt de waardigheid van de mens niet in het uitleven van het aardse leven, in het voortdurende zoeken naar geluk, geborgenheid, in de voortdurende verwezenlijking van hetgeen de wereld biedt – zij ligt in het zelfinzicht over verkeerd denken en handelen.”

Wij lazten zo-even: waarachtig leven betekent leven zonder angst. – Wat betekent dat? De mensen zijn, vooral in deze tijd, vol angst. Men heeft angst voor de dood en in menig opzicht angst voor het leven. Wie weet, dat het leven zich na de dood voortzet, heeft natuurlijk geen angst meer voor een zwarte leegte, voor het grote „niets”. Maar gezien het feit, dat de moreel-ethische kwaliteit van ons aardse leven erover beslist, hoe onze situatie in het hiernamaals zijn zal, kan zo menigeen, die niet altijd zijn geweten volgde of dit zelfs tot zwijgen bracht, bang worden.

Maar waarvoor hebben wij, goed bekeken, angst? Toch alleen maar voor onze eigen schaduwzijden – voor datgene dus, wat in onszelf ligt, zij het uit dit leven of uit een vroegere incarnatie. Heeft de mens bijv. angst om door zijn medemensen niet aangenomen te worden, dan kan hij bij zichzelf nagaan, hoeveel en welke van zijn medemensen hij van zijn kant niet aanneemt; is hij bang, dat anderen over hem praten en hem zwart maken, dan kan hij over zijn eigen denken en

spreken over anderen nadenken. Pas wanneer hij zijn eigen verkeerde gdrag verandert, verdwijnt de angst. Alleen door afbouw van onze „aardse zwaarte”, door bereiniging van onze ingeziene al-te-menselijkheden, onze „schaduwen” en de daaruit voortkomende daad in de geest van de Eeuwige, kan ons licht en onze goddelijke kracht toenemen, kunnen wij ons dus geestelijk ontwikkelen, groeien en rijpen.

Elke dag kan een dag van groei zijn. Zo kan worden gezegd: schep je een leven zonder angst. Want juist, ofwel wijs leven, betekent leven zonder angst.

De een of de ander zou nu kunnen zeggen: wat hebben die vele gewetensvragen voor nut? Deze kan men niet zelf beantwoorden. Ik heb van mijn leven ten volle genoten, wat voor mij betekent, ik heb geleefd. Bovendien leeft men slechts één keer! Of er een hiernamaals bestaat, of het überhaupt verdergaat, weet niemand; er is nog niemand teruggekomen.

Wie zich aan de oppervlakte van zijn bestaan laat gaan, wil het uiteindelijk zo. Hij is geestelijk traag, want de redenen van het leven te doorgronden, vooral zijn eigen afgronden en diepten, kost in eerste instantie de moed, zichzelf onder de loep te nemen. Het kost moeite – telkens weer met behulp van de vraag „waarom” -, zichzelf op het spoor te komen. Vooral echter is het voor een bewust leven absoluut noodzakelijk, niets zonder meer te accepteren, aansporingen, impulsen uit de dagenergie na te gaan en – vooral zichzelf – vragen te stellen. De eeuwige Geest laat niemand van Zijn mensenkinderen, die naar de waarheid en naar dieper inzicht streeft, in de steek. In Zijn alwijsheid, goedheid en zorg, weet Hij eenieder zo te leiden, dat deze steeds meer tot zichzelf en dichter bij Hem komt – voor zover hij dat wil.